

צורת הישיבה

אנחנו מתחילים עם מזמור לתודה. **ברוך ה' אנחנו זוכים אחרי שנה שלימה, לחזור בצורה מסודרת בלי מסיכות ובלי הגבלות.** אשרינו מה טוב חלקנו. ואחרי שנה שלימה שלא היו בשגרה הרגילה צריכים אנו לחדד את צורתה של הישיבה.

סיפר לי הגאון ר' גרשון קליבנסקי (שאביו היה המזכיר בישיבת סלבודקא בליטא) שבזמן המלחמה הם הוגלו לרוסיה. הוא גדל ברוסיה, וחזר משם תלמיד חכם גדול, ירא שמים וצדיק, ואף חיבר כמה ספרים בארץ. וכשהגיע לארץ, הוא התגורר בהרצליה, והיה מוסר שיעורים ברמת השרון. שיעורים מתוקים מדבש לאחמ"כ הוא עבר להתגורר בבני ברק. אני הכרתי אותו מהכולל ברמת השרון. הוא היה מאד נחמד, ואפשר היה לדבר איתו פתוח. שאלתי אותו, ר' גרשון! למה עברת לבני ברק? ברמת השרון היית מגדל אור, כולם נהנו ממך, היית מרביץ תורה, ופוסק בהלכה, למה עזבת שם הכל והגעת לכאן עיר מלאה חכמים וסופרים.

ואמר לי בשם רב אחד, משל ליהודי שטעה עם בנו הקטן במדבר, כעבור חצי יום הבן התחיל לבכות, אבא, אני רעב! האבא נתן לו איזה עשב מדברי שמצא, עד שנרגע. ולאחר קצת זמן הילד בוכה שוב. מה קרה? כואבת לי הבטן. אבא שלו הרגיע אותו וכך עבר יום ועוד יום, חודש חודשיים ושלושה, עד שיום אחד אומר הבן לאבא שלו, אבא! יש לי בשורה טובה, אכלתי והתרגלתי, וכבר לא כואבת לי הבטן!

האבא התחיל לבכות. שאל אותו הילד, אבא אני לא מבין, כשכאב לי הבטן אתה עודדת אותי וחיזקת אותי שזה יעבור. ועכשיו שכבר לא כואב אתה בוכה?! אמר לו האבא, כל זמן שידעתי שאתה לא מסתדר כאן הייתי בטוח שתחפש איתי את הדרך לצאת מכאן, אבל כעת שכבר הסתדרת ואתה יכול לאכול בלי כאבי בטן כבר תפסיק לחפש, ואז יתכן שתישאר כאן כל החיים, ועל זה אני בוכה!

ואז הוא הוסיף כשבאתי מרוסיה שם מסרנו נפש על שבת ותורה ומצוות, וכשראיתי חילולי שבת, לא יכלתי להאמין שזה יהודים, וכאב לי עד עמקי נשמת, ולבי היה פצוע ובוכה, עד שלצערי התרגלתי שיש גם יהודים כאלו, וכבר הפסיק לכאוב לי הלב, וידעתי שזה סכנה ובאתי לבני ברק שאין בה חילול שבת ח"ו.

הגר"ח שמואלביץ זצ"ל שהיה מהמתמידים הכי גדולים במיר, חלה עם חום גבוה ונאלץ לשכב כמה ימים במיטה, כאשר חזר כעבור כמה ימים נגש אליו המשגיח רבי ירוחם וא"ל חיים מה יהיה אתך, אתה כבר כמה ימים לא היית בישיבה אתה תישאר עם הארץ, והגר"ח התנצל והסביר שהיה חולה מאד. והוא ממשיך לגעור בו. והגר"ח חוזר על התנצלות, א"ל רבי ירוחם כבר שמעתי מקודם וממשיך לדבר, לאחר מכן הסביר לו רבי ירוחם מצאנו שמשה רבינו ע"ה גער בבני גד ובני ראובן שרצו חבל נחלה מעבר לירדן, כי חשב שהם לא רוצים להלחם, ואמר להם האחים יצאון למלחמה ואתם תחרישון - ולמה תניאו את לב העם וגוי והם בסוף ענו שלא התכוונו להישאר אלא אדרבא חלוצים נעבור לפני העם וגוי, ולא מובן למה הם לא אמרו לו מיד, והניחו לו להמשיך לגעור בהם?

רק יש דבר שתחילה הוא מופקע מלעשות, אבל אח"כ רואים שזה אפשרי - וירא מנוחה כי טוב - ולאט לאט מחלחל הדבר וגורם רפיון ואז משנים כיוון.

הם היו צריכים שיחדור להם טוב טוב למח וללב שזה טרגדיה נוראה שלא שייך אחרת בשום מצב ובשום ענין וזה לא בא בחשבון כלל.

אומר ר' ירוחם הרי עד היום להיכנס ולשכב במשך היום זה היה אצלך יהרג ואל יעבור, אבל כעת ראית שזה אפשרי - ולא מופקע כלל ואפי' קצת נחמד, ולפעמים יעלה בדעתך שקצת צריך להשתמש בזה. לכן אתה ב'בן עליה' שבך צריך להבין שבשבילך זה הלאה יהרג ואל יעבור, ולכן המשכתי לגעור בך, וכך תזכה להיות מגדולי ישראל.

ואף אנו נאמר, ישנם שיחשבו כבר התרגלנו לשנה האחרונה בלי סדרים מסודרים, וכך נוכל להמשיך גם הלאה, ועל זה צריך לבכות. אמנם בשנה האחרונה היו כמה אונסים, אבל יש דפוס של ישיבה, והגיע הזמן לחזור לפסים הרגילים.

אז בואו ונשאל, האם בשנה האחרונה התבגרנו בשנה וקיבלנו ראיה של אדם מבוגר, השונה מראיה של צעיר יותר, אדם מבוגר רואה אחרת ומבין אחרת, או שרק חלפה לה שנה ונהיינו מבוגרים רק בגיל.

הרה"ג ר' נחום ברגמן נכד מרן הגרא"מ שך זצ"ל סיפר סיפור מעניין, שבאחד מימי ראש חודש, אביו הגאון רבי מאיר צבי שליט"א בא פעם לחמיו הגרא"מ שך בשמחה לבשר לו על לידת בן או נכד, אמר לו הרב שך, במטותא ממך, כעת אני לא מסוגל לשמוע כלום, ואני יסביר לך גם למה. היום ראש חודש, וכתוב שהוא זמן כפרה לכל תולדותי כמו יום כיפור. וכעת אני עסוק בתשובה, קשה לי להיכנס לדברים אחרים. תבא בבקשה בערב ונוכל לדבר על עניינים אחרים... כעת זה ראש חודש, בואו ונתפוס את הרגעים האחרונים.

כתוב בבני יששכר על חודש אייר (וכן היה אומר הרב מפונביז' על כל תחילת זמן) שכאשר פותחים את הזמן בהיכלי הישיבות זה כמו לפתוח את ארון הקודש לתורה שבע"פ. וכמו שבפתיחת ההיכל של התורה שבכתב - זה עת רצון ואומרים ומבקשים בריך שמיא, **אותו דבר כשפותחים את הזמן בישיבות זה פתיחת הארון לתורה שבע"פ וזה עת רצון, אפשר לבקש וצריך לבקש. בן תורה מבקש "יהא רעוא קדמך דתפתח לבאי באורייתא". וצריך גם לדאוג לשלמות הספר תורה שיהיה כשר עם כל ההקפדות שצריך, שיהיה ארון הקודש לס"ת מהודר.**

עברנו את ימי הפסח. הגמ' אומרת שפרעה אמר, אתמול הייתם עבדי פרעה, ועכשיו עבדי ה'. בואו ונשאל את עצמנו, האם אנחנו מרגישים קצת עבדות?

מהו ההבדל בין עבד לבן חורין? בן חורין עושה את מה שהוא רוצה בלי שום עול, אבל עבד עושה את מה שהוא חייב לעשות ואת מה שמצווים לו. וכל אחד צריך לשאול את עצמו האם אני מרגיש את עצמי תחת עול של עבדות, או שאני מרגיש בן חורין (ויש המסתמכים על מש"כ אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה...)

אומרים בתפילה, לשמוע ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים. וידועה השאלה, לשמור - זה מצוות לא תעשה, לעשות - זה מצוות עשה, אבל מהו לקיים? ויש פשוט, שלפעמים אדם אומר כעת אני לא עובר על שום עבירה, יש לי היתר למה שאני עושה, ע"פ הלכה זה מותר. ועל זה אומרים לך, ולקיים! אל תחפש היתרים, תקיים את מה שאומרים לך, הנה שמוע מזבח טוב להקשיב מחלב אילים (שמואל א - טו, כב).

רבינו יונה כותב בתחילת שערי תשובה (שער א אות ו), כי אם אמור יאמר העבד כל אשר תאמר אלי אעשה זולתי דבר אחד כבר שבר עול אדוני מעליו ואת פושעים נמנה!

כל אחד יש לו איזה דבר אחד שבו הוא קצת מתקשה - (חז"ל אומרים סאה של עוונות מי מקטרג בראש? גזל). אם זה זהירות בממון הישיבה, ולא לקחת מעבר למה שצריך, זה כספי הקדש.

כשנסגרו בתי הכנסיות ובתי המדרשות, גדולי ישראל יצאו בקריאת חיזוק לא לדבר בבית הכנסת, וכל שכן שלא לדבר בשעת התפילה. יש בתי כנסיות עם מודעות גדולות "תעשה לי טובה, אני רוצה לחיות, אל תדבר בתוך בית המדרש". זה כבוד האלוקים, וכבוד הבית מדרש.

אחינו כל בית ישראל

ב"ה זכינו שהמגיפה די עברה, כל בר דעת מבין שזה לא קשור לחיסונים, אלא זה מידת הדין שנתפייסה, אבל זה רק בארץ. אך מחוצה לה, באירופה ובצרפת - זה משתולל! וכן באירן נפטרו ארבעה אנשים ביום אחד! רח"ל, ואנחנו צריכים להתפלל עליהם ולהתחזק גם בעבורם, הם אחינו בשרינו!

מרן רה"י זצ"ל היה רגיל להביא את הגמ' במועד קטן (כו, א) אמרו לו ליהויקים כתב ירמיה ספר קינות. שאל, מה כתיב ביה? אמרו לו איכה ישבה בדד, אמר אנא מלכא! מה איכפת לי. מה עוד כתוב בה? בכו תבכה בלילה. אנא מלכא! שהיא תבכה, מה איכפת לי. מה עוד כתיב בה? גלתה יהודה מעוני - אנא מלכא. דרכי ציון אבילות - אנא מלכא. עד שאמרו לו היו צריה לראש - אתה כבר לא תהיה מלך! הוא כעס, מאן אמרה? קדר כל אזכרות שבה ושרפן באש.

אנחנו לא כאלו. נכון, פה בארץ הקב"ה עזר והייתה סייעתא דשמיא מיוחדת שמידת הדין נתפייסה, אבל יש לנו אחים שסובלים! ועידת רבני אירופה ביקשה שנתפלל, ואנחנו מאמינים באמונה שלמה שזה מה שעוזר, בואו ונתחזק וניזהר מכל הדברים שאמרו שצריך לזהר. חז"ל אומרים כל המקבל עליו **עול תורה** מעבירין הימנו עול מלכות ועול דרך ארץ. אם בחור בא מתי שהוא רוצה והולך מתי שהוא רוצה, וינחמד לו ללמוד, זה לא נקרא עול. עול פירושו, הרגשת מחויבות בין אם אתה רוצה ובין לא. לדוגמא: אני רוצה בבוקר להמשיך לישון, אבל אני מתאמץ וקם לתפילה - כי יש לי עול.

אני רוצה להמשיך לדבר ולפטפט, אבל אני הולך לישון בזמן - כי יש לי עול! אני צריך לקום בבוקר. וכן בסדרי שישי שבת - זה גם עול. **צורת הישיבה זה שבעה ימים בשבוע שלומדים ועמלים בתורה, שישי שבת זה לא בין הזמנים, יש תפילות וסדרים ככל יום רגיל.**

דבר נוסף, התוספות בכתובות (קד, א) מביא בשם המדרש, עד שאדם מתפלל שיכנס תורה לתוך גופו, יתפלל שלא יכנסו מעדנים לתוך גופו. אדם צריך להתרגל שלא כל מה שהוא רוצה - הוא חייב מיד לקנות. רשב"א קשה עם שוקולד בפה זה לא הולך... כשיש פחות מעדנים בתוך הגוף יש יותר שקיעות בלימוד ויותר תורה.

וכן כעת עושים חיזוק בענין הפלאפונים שמאוד מפריעים להבנת הלימוד, זה גורם שהראש לא מונח בלימוד כמו שצריך, וזה לא צורה של בן תורה. בפוסקי דורינו יש תשובה עם אדם שמדבר בפלאפון ברחוב אם יש לו דין של האוכל בשוק דומה לכלב, ודי בזה. הגאון ר' מנדל שפרן שליט"א מגדולי הדיינים הלך פעם לבקר חולה

בביה"ח חיבה (רפואת הנפש) בא אליו אחד מן הבחורים ששהה במתחם ואמר לו, כבוד הרב! אני רוצה כבר לצאת מהבית חולים, לא רוצה להיות פה יותר! ר' מנדל הוא אדם מאוד היימיש וחביב, הוא שאל אותו, מה אבא שלך אומר? להישאר. ומה הרופא אומר? שאני ישאר. אז מה כ"כ מפריע לך להישאר? אמר לו הבחור, כי כל הזמן נותנים לי כדורים, מה, אני חולה?!

אמר לו ר' מנדל, אתה טועה. בעבר רק החולים קבלו כדורים, אבל היום, כל שרי הממשלה לוקחים כדורים, אז אתה אדם חשוב!... והוסיף, אם טראמפ היה לוקח עוד כדור אחד הוא היה נשאר נשיא ארצות הברית. רק עוד כדור אחד!

רבותי, אתם כל כך טובים ומצויינים. רק עוד חיזוק אחד! אי אפשר להישאר אותו הדבר אחרי כזו שנה שעברה עלינו. זו תביעה נוראה! הקורונה גבתה מחיר של נפשות רבות, גדולי ישראל, אברכים יקרים, וכל יהודי זה נשמה יהודית. והדם שלהם, קול דמי אחיך צועקים אלי מן האדמה. לא ניתן לדם הזה להישפך נקי, כל מה שהיה זה בשביל שנתעורר, בואו ונתחזק, וכל שכן כעת, שאנחנו חייבים להתפלל על אחינו שבאירופה.

ספירת העומר זה הכנה לשבועות

אנחנו בימים הימים של ספירת העומר. בספר צבי לצדיק (שחיבר תלמידו של ר' הירש מיכל, בעל ציץ הקודש) מביא את דברי הרש"י הקדוש ב'נהר שלום' שכתב, שאיך שנראים ימי הספירה - כך נראית כל השנה הרוחנית של הבן אדם.

ומקובלנו ממרן הרב שך זצ"ל שחג השבועות הוא יום דין על תורה, וימי ספירת העומר זה כמו האלול שיש לפני ראש השנה, וכל שכן לפי הרמב"ן שמפסח ועד עצרת זה חול המועד אחד ארוך!

הימים הללו הם ימים של הכנה, ותשוקה, וגעגועים.

החינוך במצוות ספירת העומר מסביר, למה סופרים את הימים שעברו מהעומר, הרי המטרה היא להגיע לשבועות, א"כ יותר מתאים שנספור כמה ימים נשארו עד שבועות. ומסביר החינוך, אם אדם יספור את הימים שנשארו, הוא לא יחזיק מעמד (בתחילת הספירה) לחכות כל כך הרבה זמן, ולכן מונים את כל הימים שכבר עברו מן העומר, וזה מראה על התשוקה והרצון החזק להגיע אל הזמן ההוא. היה אדם גדול בירושלים, הגה"צ רבי שמואל הלל שינקר, (חתנו של הגרי"ח זוננפלד זצ"ל) הוא היה בעל מוסר גדול, וניצל את כל עתותיו ורגעיו לתורה. בא' הימים הוא שאל את נכדו הגה"צ ר' יודל שינקר שליט"א מה השעה, ואמר לו - שתיים ורבע, הוא נאנח, מה, כבר חלפה רבע שעה?! מה עשיתי?... לאחמ"כ שאל אותו שוב מה השעה, ואמר לו שתיים וחצי, הוא חזר ונאנח, כבר חצי שעה חלפה?! מה עשיתי... ר' יודל הוא בר דעת גדול, ולמחרת כששאל אותו הסבא מה השעה הוא אמר לו בעוד שלשת רבעי שעה יהיה שלש! והסבא שמח, ברוך ה' יש עוד זמן...

אותו הדבר אם היינו סופרים כמה אנו רחוקים מהמטרה זה היה עצוב ומדכא, אנחנו סופרים עוד יום שעבר ועוד יום וכך אנו מתקרבים יותר ויותר ליום הגדול. וכמ"כ החינוך (מצוה שו) "להראות בנפשנו החפץ הגדול אל היום הנכבד הנכסף לליבנו, כעבד ישאף צל, וימנה תמיד מתי יבוא העת הנכסף אליו שיצא לחירות".

הגאון ר' ישראל בן שלום (ר"י פוניבו' הקטנה) אמר, היה פעם אוטובוס בבני ברק קו 54 והיו מחכים לו הרבה זמן. אדם מחכה חמישים דקות והוא ממורמר וכועס, התבזבזו לי חמישים דקות שלא עשיתי כלום. אבל בספירת העומר הקב"ה רוצה שתחכה, שתשתוקק, נכספה וגם כלתה נפשי עד כלות הנפש, כך מקבלים תורה. ולתורה יש תנאי, התורה אוהבת את מי שאוהב רק אותה.

שיכור על התורה

רה"י ר' שמואל רוזובסקי זצ"ל הביא את הפסוק בשה"ש (ב, ז) הביאני אל בית היין - זה מתן תורה, ותמה, וכי אין לך דבר אחר לדמות אליו את מתן תורה חוץ מבית היין שזה בית מרוח? ! בעולם ידוע בשם ר' שמואל שצריך להיות שיכור על תורה.

ובשביל להמחיש מה הכוונה שיכור על תורה נספר: רבי אליעזר גורדון (ראש ישיבת טלז) הוא היה באמת שיכור על תורה. היתה לו אהבת תורה שאין לה אח ורע! ופעם אף כיבדו רבי חיים מבריסק בסידור קידושין לאחד מילדיו על אף שהוא היה צעיר לימים והיו שם גדולים ממנו. וכששאלו את ר' חיים מה ראה על ככה, אמר **הוא גדול הדור באהבת תורה!!!**

פעם אחת הוא אמר שיעור כללי וכולו נטף זיעה. כשהסתיים השיעור הוא נכנס לביתו להחליף בגדים. ובאמצע הוא שמע שאומרים סברא בדבריו שאינה מדוייקת. עוד לפני שהוא הספיק ללבוש את הבגד העליון, הוא רץ וצעק, לא נכון. לא כך אמרתי!...

פעם הגיע הרב מפוניבז' אל נכדתו אשת ר' מרדכי גיפטר (ר"י טלז) ואמר לה, בואי תראי משהו מהסבא שלך... הוא הראה לה איך שהעצם שלו ביד יוצאת והוא מחזיר אותה, היא נבהלה, ואמר לה, את זה - סבא שלך עשה לי. והסביר, ר' אליעזר היה הולך הלך ושוב כשהוא שקוע בלימוד בדביקות מוחלטת, ופעם הוא אחז בידי בחזקה, וסחב אותי לכל הכיוונים עד כדי כך שהיד יצאה מן המקום. אמרה לו הנכדה, אני לא מבינה, לא היה לך כסף לעשות ניתוח להחזיר את היד למקום? אמר לה הרב מפוניבז', לא האמנתי שהנכדה של הרביה תדבר כאלו שטויות!!! **הקב"ה זיכה אותי שבבשר שלי חתום האהבת תורה של הרב'ה שלי! עוד לשלם כסף בשביל להוריד את זה?!... מושגים.**

וסיפור נוסף, על הרב מפוניבז', כעת היה ת"ח מיישבת מיר שישב שבעה, והגיע לשם הרב אשכנזי שהוא ראש כולל גדול באיטליה. וסיפר שכשהרב מפוניבז' היה חולה, הוא נצרך לעבור טיפול באיטליה, ובאה אליו אחת מנשות המקום ואמרה לו, יש פה קהילה מבוססת, אם הרב צריך משהו אנחנו יכולים מיד להביא לו.

אמר לה הרב, אם אתם רוצים שאני יהנה, תביאו לפה בחור עם גמרא וסטנדר שיישב וילמד פה כמה שעות. וסיפר הרב אשכנזי, לקחו אותי וישבתי שם כמה שעות ולמדתי, והרב צהל ושמה, ברוך ה', אני כבר מרגיש יותר טוב! שיכור על תורה - כפשוטו.

אבל יש שיכור על תורה ברובד יותר עמוק: וכמשי"כ בזכרון שמואל. שהמשגיח ר' יחזקאל לוינשטיין בבואו לאמריקה התאונן: אני לא יכול לחיות פה, אני חייב לעבור לארץ ישראל! וכעבור זמן קצר הוא עלה לארץ. ושאלו אותו מה הנפק"מ, הרי המשגיח נמצא כל הזמן או בבית או בישיבה, וזה סמוך אחד לשני, אז מה זה משנה איפה הישיבה נמצאת אם בפולין או בשנחאי או באמריקה או בארץ ישראל?

אמר המשגיח, אם אדם לא ישתה את היין, הוא לא יהיה שיכור. אבל אם יהיה יקב מיוחד בן עשרות שנים במעבה האדמה שקלט לתוכו עשרות שנים ריח של יין ושכר ויש לו ריח עז ומשכר, אם אתה רק נכנס לשם - הריח כבר משכר אותך, לא צריך לשתות בשביל זה. אמריקה זה יקב של עולם הזה! זעק המשגיח. הריח נכנס הביתה, אני לא יכול פה יותר.

[באחד המכתבים של המשגיח ר' יחזקאל, הוא כותב שבאמריקה מי שאין לו "פנקס צ'קים" הוא לא בן אדם, ואני - אין לי...]

ולעומת זאת אומר ר' שמואל הביאני אל "בית היין" זה יקב, זה לא סתם שיכור על תורה, יקב אין לי שום דבר אחר, רק ריח של יין. איפה שאתה הולך - אתה מריח יין. ואותו הדבר במתן תורה, אדם

שרוצה להצליח - צריך להיות שקוע בלימוד, ומונח בלימוד וכל מה שהוא רואה בכל מקום שהוא נמצא - זה תורה.

מרון שר התורה הגר"ח קנייבסקי שליט"א דיברו איתו פעם על טנק, והוא כבר מיד דן אם זה מקבל טומאה או לא. כל מה שמדברים אתו הוא מיד מקשר את זה לשלחן ערוך. **התורה אוהבת את מי שאוהב רק אותה. זוהי המציאות!**

גן עדן - מיצוי השאיפות עד הסוף

כתוב במדרש תנחומא (פרשת שמיני) את פרשת שתיי יין, ושואל המדרש, למה לא לשתות יין, הרי כתוב פיקודי ה' ישרים משמחי לב - ויין ישמח לבב אנוש, א"כ לכאן עדיף כן לשתות יין. ולא עוד אלא דאיקרי גן עדן, והביא רביה מסיפור של חז"ל שהיה חסיד אחד שאביו היה שיכור והיה מתבזה ברחובות, ובנו רצה לגמול אותו משכרותו. יום אחד ליד ביתו התגולל שיכור בקיאו, והיו כל הילדים מרדפין אחריו ומבזים אותו. מושכים לו באזניו ובשעריו, בזיונות נוראים! קרא הבן לאביו והראה לו את אותו שיכור. הוא היה בטוח שעל ידי זה שהוא יראה את הבזיונות הוא יפסיק לשתות.

לא חלפו מספר רגעים, והנה האבא גוחן אל השיכור ושואל אותו בחיבה, אחי! מנין לך יין כל כך משובח שריח גן עדן נודף ממנו? רואים שיין נקרא גן עדן. אצל אותו שיכור הגן עדן הוא יין.

ורואים שגן עדן הכוונה בן אדם שמיצה את כל שאיפות חייו עד הסוף. שיכור - זה הגן עדן שלו. הוא באמת מאושר, ונהנה, ושמה. הוא לא צריך יותר שום דבר, ולא מעניין אותו דברים אחרים חוץ מיין. וזה נכון ואמיתי.

אבל אדם שהוא בר דעת יודע לאן צריך לשאוף ולהעפיל.

מרון רה"י ר' שמואל רוזובסקי נסע פעם ברח' השומר, וראה מודעת ענק 'קוקה קולה - טעם החיים'. והוא נחרד. עד כדי כך אנשים רדודים!! זה הטעם של החיים שלך!! ובאמת זה הטעם של החיים שלהם כי זה השאיפות שלהם, אבל אדם כזה - הוא רדוד!!! תראה לאן הגעת! זה כמו השיכור שבשבילו יין זה גן עדן.

סיפר לי יהודי שהוא עשה טובה גדולה למרן הרב אלישיב, והרב אלישיב רצה להכיר לו טובה על כך, שאל אותו אדם: הרב, מגיע לי גן עדן על מה שעשיתי? אמר לו הרב בודאי! אמר לו, בשלמא הרב יש לו מה לעשות בגן עדן. הרב יודע ללמוד, ושם נמצאים כל הצדיקים ועוסקים בתורה, אבל אני יהודי שאוהב לאכול פיצה, מה אני יעשה שם?... חייך הרב אלישיב ואמר, אל תדאג, יש גן עדן מיוחד גם בשביל אנשים כמותך...

אבל אתם מבינים, הרב אלישיב יהיה בגן עדן העליון, והוא יישב לו עם פשוטי העם של אוכלי הפיצות - איזה גן עדן זה... אבל כל אדם בונה לו את הגן עדן שלו. וזה תלוי בשאיפות, מה נקרא אצלך מיצוי משאלת הלב.

בילדותו של הגאון ר' אברהם פאס, הגיע לעיר שלהם בחור מסלבודקא שנמלט מהמלחמה, והוא אסף שם את כל הילדים ולימד אותם. ופעם אותו בחור רצה להראות להם את חכמתו כיאה לבחור מסלבודקא, ושאל אותם, יש שתיים עשרה בקשות בברכת החודש. אם היו אומרים לכם לבקש רק דבר אחד, מה הייתם מבקשים?

קפץ ר' אברהם וענה, חיים שתהא בנו אהבת תורה ויראת שמים! אמר הבחור בחכמה, לא נכון. עדיף לבקש חיים שתמלא כל משאלות ליבנו לטובה, שהכל כלול בזה! **אמר לו אברימה'ה הקטן, אני לא חושב שאתה צודק, כי אם אין חיים של אהבת תורה ויראת שמים, אז מה הן משאלות הלב? היין של השיכור?!... רק כשיש לי אהבת תורה וירא"ש אני יודע מה כדאי לבקש.**

אדם צריך לדעת איפה להשקיע

כעת, כשנפתחים שערי ארון הקודש של התורה שב"פ - זה עת רצון לבקש, וצריך שקודם כל נדע מה לבקש.

מרון שר התורה הגר"ח קנייבסקי שליט"א בסידורו מביא שאומרים באהבה רבה, "להבין ולהשכיל לשמוע ללמוד וללמד". ולכאוף הסדר היה צריך להיות הפוך, קודם כל לשמוע ללמוד וללמד ואח"כ להבין ולהשכיל, כי אם עדיין לא למד אז מה יש לו להבין ולהשכיל? אלא, לפני הלימוד צריך שכל שירצו לשמוע ללמוד וללמד. **אתה צריך להבין ולהשכיל שדאי לך להשקיע בלימוד, ואח"כ לשמוע ללמוד וללמד.**

כתוב במדרש פרשת מצורע (פי' טז, אות ח): כל המחלה אשר שמתו במצרים לא אשים עליך - זה יצר הרע שתחילתו מתוק וסופו מר, ומסביר המתנות כהונה שבהתחלה זה מתוק ואח"כ זה מחלה. וצריך ביאור איזה מחלה זו? אבל לפעמים רואים שיש אנשים שנראים רגיל ככל האנשים, אבל הם לקויים בנפשם, הם אוכלים רק אוכל שהם מוצאים באשפתות. והיה פעם גם אדם מכובד שהיה הולך להביא אוכל מהאשפה. אוכל מסודר וטוב - הם לא רוצים, רק את המעדנים שיש בפח...

וזו בדיוק המחלה של היצר הרע, אתה לוקח את המאכלים המקולקלים שלו, הוא מאכיל אותך רעל ואתה נהנה. וכשהיצר טוב מציע מעדנים, אוכל טוב מתוק ובריא - אתה מואס בזה.

מרון רה"י זצ"ל הביא מדרש שאלהו הנביא הראה לאחד האמוראים אטליז כשר נקי ומסודר שכמעט ולא נכנסים לשם אנשים, ואח"כ הוא הראה לו אטליז טריפה, כולו מלוכלך ומזוהם ומלא אנשים נדחפים צפופים. זו המחלה, היצר"ר מאכיל אותנו דברים גרועים ואנחנו עוד סוגדים לו, ולדברים הטובים - פחות מתייחסים.

הרשב"א (בי"ב, ב) דן בדבר שגם כוונתו להזיק וגם יש הנאה להזיק האם זה תולדה דקרון או תולדה דשן, והוכיח מן הנחש שכוונתו להזיק בנשיכתו, וגם יש הנאה להזיקו והוי שן לפי שנהנה בנשיכתו. והקשה מהגמ' בענין (ח, א) שמתקבצות כל החיות אצל הנחש ואומרות לו מה הנאה יש לך? והוא אומר להם ומה יתרון לבעל הלשון, אז רואים שהוא לא נהנה? ומסביר הרשב"א שהוא כן נהנה, רק שאין לו הנאה באכילה.

והגר"ר ישראל סלנטר מבאר את דבריו, הנחש ודאי נהנה, אבל ממה אתה נהנה? מילא אם הוא היה טורף ואוכל - ניחא, הוא רוצה לאכול, אבל הנחש לא אוכל, אז ממה הוא נהנה? מלראות את השני מתבוסס בדמו, לראות איך הוא סובל והוא מתעוות מכאבים, איך רע לו, מזה הוא נהנה.

ומה יתרון לבעל הלשון, אומר ר' ישראל כמה מושחת הוא בעל הלשון! ממה הוא נהנה? דברת על השני לשון הרע, לכלכת והכתמת אותו, זה הוסיף לך משהו? כלום!!! אבל העיקר שהשני מתבוסס בדמו. איזו השחתה. זה לא מחלה!! אנשים נהנים וצוחקים, וכי אתה נהנה מלכלוך וזוהמה?!

רה"י ר' הלל זקס סיפר לנו בשם אמו (הבת של החפץ חיים) שאמרה אין לי נסיון לשמוע לשון הרע, כי איזה בר דעת יכניס לסלון ביתו הנקי את הכביסה המלוכלכת של השני. אם כבר, אם אני מכירה אותו לאדם ישר ונאמן לא להאמין זה יותר קשה.

והיצר הרע לאורך כל הדרך מאכיל אותנו אוכל מקולקל בעולם הזה ובבא, ואנחנו עוד נהנים מזה. וכשמגיע היצר טוב עם האוכל הנקי והמסודר - אנחנו פחות מתעניינים בו, וחבל.

העבודה שלנו בימים אלו זה לבנות לעצמנו גן עדן חדש. דפי דפוס חדשים, להכין כלי קיבול לכל קנייני התורה, כי ימים אלו הם המסוגלים כדי לזכות אח"כ לתורה.

סיפר הגאון ר' צבי שטיינברג בשם אביו ר' שרגא פייבל שהיה מגדולי תלמידי החזו"א. שכאשר החזו"א היה בחור צעיר לימים, אחיו הגדול ר' מאיר קרליץ נכנס פעם לבית ואמר לאמו, אמא, שעיייה יהיה גדול הדור! שאלה אותו, מאיפה אתה יודע? אמר לה, כי עמדתי לידו בתפילה (ידוע שהחזו"א היה מאד מאריך בתפילה, ופעם הוא אמר שהוא משקיע בזה לא פחות מן הלימוד!) ורציתי לשמוע איפה הוא מאריך הכי הרבה, ועל מה הוא שם את הדגש. וכמוכן הוא האריך הרבה בחונן הדעת, אבל איפה? במילה **מתוך**. וחננו מאתך!! כי ה' יתן חכמה, **מפיו** דעת ותבונה.

אומרים חז"ל למה הדבר דומה, למלך שנתן לבנו לאכול, אמר לו הבן, אבא, אני רוצה דוקא ממה שיש לך בפה, והאבא נותן לו. הכל מכח התפילה. וכשמדברים על תפילה **צריך לדעת שכן תורה מתפלל בישיבה, במקום רינה שם תהא תפילה**. ולא כאותם ההולכים למקומות אחרים. משל למה הדבר דומה, לשלוחא דרבנן שבא לאסוף כסף אצל הגבירים.

כל גביר יש לו מקום שהוא מקבל קהל. גביר א' היה מקבל בבית כנסת קטן, והוא סיכם עם אותו רב שיבא לבית כנסת הקטן, אבל אותו רב הלך לבית כנסת הגדול והמפואר ולא מצאו. אח"כ הוא אומר לגביר, לא ראיני אותך! איפה היית? א"ל הרב בבית כנסת המפואר. ולמה לא באת להיכן שאמרת לך? כי שם זה יותר גדול ומפואר... מה זה יעזור לך, אני לא נמצא שם! זה כמו אותו אדם שנאבד לו אבידה במקום חשוך, והוא הלך לחפש אותה במקום מואר, אמרו לו, שוטה, תחפש איפה שנאבד לך! ואמר להם, אבל חשוך שם...

הקב"ה אומר אני מקבל קהל בישיבה אל תבא למקומות אחרים. כל אחד צריך לבא למקום שבו מקבלים אותו. בן תורה מקבלים בישיבה, אבל במקום אחר - כמה שתתפלל שם זה לא יעזור...

בואו וניקח את עצמנו ברצינות ונקבל על עצמנו קצת להשתנות, ונזכה שמידת הדין תתפייס לגמרי ויסור מאיתנו ומאחינו מלאך המות, ונזכה כולנו לתורה וכל המרבה תורה מרבה חיים, ונזכה באמת להכנות נכונות ואח"כ לקבלת תורה אמיתית ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים - אמן.

לזכות ולהצלחת

החתן המופלג הבה"ח **חיים עוזר אליצור** שיחי' תלמיד מובהק למשגיח שליט"א לרגל אירוסיו בשעטו"מ עם בת לרבינו הגאון רבי אהרן אוסטרן שליט"א יה"ר שיזכה לבנות בית נאמן בישראל

לזכות ולהצלחת

החתן המופלג הבה"ח **אברהם דיסקין** שיחי' בן רבינו ראש הישיבה הגר"ד שליט"א לרגל אירוסיו בשעטו"מ עב"ג לבית משפ' טורצין יה"ר שיזכה לבנות בית נאמן בישראל

לזכות ולהצלחת

החתן המופלג הבה"ח **ישראל מאיר אדלר** שיחי' לרגל אירוסיו בשעטו"מ עב"ג לבית משפ' שולמן נכדת הגאון הגדול רבי בן ציון פלמן זצ"ל יה"ר שיזכה לבנות בית נאמן בישראל

ניתן לשמוע את השיחה ביום שלישי בערב ולאחמ"כ בשידור חוזר בקו השיחות שמספרו 074-740-3629

ע"מ שנוכל להמשיך בהפצת תורתו של מורינו המשגיח שליט"א, אנו זקוקים לעזרת הציבור

לתרומות והנצחות: 054-843-6282

לקבלת הגיליון במייל: 4166058@gmail.com